

se asurzi, de i se specula. Fie-care voește să fie primul în acest viitor și totuși moartea, cu liniștea ei, sunt singurele lucruri sigure, pe cari le vor avea toți! Cât de straniu este, că această unică siguranță să fie aproape neputincioasă de a lucra asupra oamenilor și să-i lase așa de nesimțitori față de această fraternitate a morței.

Sunt fericit de a constata, că oamenii refuză cu încăpățănare a înțelege ideea morței, și ași dori, să contribuie a-i face să înțeleagă de o sută de ori mai demnă ideea vieții.

N. Galsnic

«HYPERION» de LONGFELLOW

EROU

În Endymion de John Lyly, sir Topas e silit să zică: «Știi tu ce-i un poet? Ei bine nebunule, un poet e cum am putea zice — un poet!» Și tu, cititorule, știi tu ce-i un erou? Ei bine, un erou este cum am putea zice — un erou! Cu toate acestea romancierii spun mai mult de cât atât. Ast-fel bătrânul Lombard, Matteo Maria Bojardo, de bucurie a făcut să sune toate clopotele din Scandiano numai fiind-că găsiseră un nume unuia din eroii săi. Și aici au să sune clopotele, însă cu mai mare solemnitate.

Perdere a unei mari speranțe e ca apusul soarelui. Strălucirea vieții noastre e dispărută, umbrele sere și învâluie și lumea pare a fi numai o reflecție întunecoasă — ca însăși o umbră mai întinsă. Noi privim înainte în noaptea pustie. Sufletul se reculege și atunci stelele apar și noaptea-i sfântă. Paul Fleming a experimentat aceasta, de și tânăr încă. Amica tineretei sale muri. Craca s'a rupt sub povara fructului necopt. Când însă, după un timp își înalță privirile din oarba întristare toate lucrurile îi părură artificiale. Ca omul, căruia, vederile i-au fost redată ca prin farmec, el zărea oamenii ca niște arbori mergători. Dumnezeu casei sale se sfărâmaseră. Nu numai avea casă. Simpatiile sale strigau cu tărie din sufletu-i zdrobit, neprimind nici un răspuns din lumea exterioră și zgomotoasă din juru-i. Durerile îl copleșiseră fără voce. El luptă să fie vesel — și tare. Dar nu mai putea privi timp îndelungat fețele prietinelor săi. Nu mai putea vieții singur unde trăise cu ea. De aceea el se duse în străinătate interpunând marea între el și groapa. Ah! dar între el și întristare nu poate avea loc marea, ci timpul.

Mai multe luni se scuseră deja în singuratică-i călătorie, iar acum continuă drumul dealungul Rinului spre sudul Germaniei. El mai făcuse această călătorie înainte, în zile mai fericite și într'un anotimp mai frumos, în primăvara vieții și în luna lui Mai. El cunoștea pe dinafară toate frumusețile riului, — fie-care stîncă și mină, fie-care eco, fie-care legendă. Vechile castele posomorite și înalbite de timp cari par-că prinseseră rădăcini pe stînci, — toate acestea le cunoștea pe de rost — căci gândurile lui locuiau în ele și vânturile-i istoriseau legendele lor.

O noapte de insomnie petrecu la Rolandseck, și se sculă înainte de revărsatul zorilor, deschizînd fereastra balconului ca să asculte murmurul Rinului. Era o dimineață de Decembrie plină de ceață, norii acopereau cerul — nori subțiri, nori vapoși ale căror margini alburii erau stropite cu «lacrimi de aur» pe cari oamenii le numesc «stele». Ziua se revărsa pe nesimțite, și în amestecul luminei zilei cu lumina stelelor, insula și mănăstirea Nonnenwerth fac împreună o mare și neagră umbră pe peptul argintiu al râului.

Mai la vale se înalță virfurile Siebenberg. Solemn și cernit ca un călugăr stă Drachenfels în haina-i de ceață, pe cînd inapoia lui se întinde un lanț de munți până la Wolkenburg, castelul norilor.

Dar Fleming nu se gîndea la scena dinaintea-i. O nespusă întristare îi învăluise sufletul în acel ceas de singurătate; și ascunzîndu-și fața în mâini a exclamat din fundul răunchilor: «Spirit al trecutului! nu privi cu ochii mari și plini de lăcomii așa de posomorît la mine! Nu mă atinge cu mîna-ți rece! «Nu sufla spre mine cu respirația ta înghețată «ca de groapă! Nu mai cânta acel cântec al morței plin de întristare în tăcerea nopții!»

Din depărtare, voci pline de jale părea că răspund, «Treuenfels!» și el și reaminti cum alții au suferit și inima i se liniști.

Încetinel peisagiul se luminează. Din josul râului venea un vapor, cu albele sale aripi întinse, sburînd ca o rândunică ce străbate strimptul pas. «Ajută-mi Doamne» marinarii cântău, dar nu cântecul lui Roland cel Brav, care fusese auzit în vechime de plîngătoarea Hildegund, pe cînd stătea închisă între zidurile mănăstirii aceleia, care acum privește în depărtare palida dimineața, printre teii desfrunziți.

Întunecatele tradiții ale acelor timpuri îmbătrânite să rădică în mintea călătorului: căci minele turnului Rolandseck încă mai priveau în jos asupra mănăstirii Nonnenwerth, ca și cînd funebrul sunet al clopotului ar fi prefăcut pe credinciosul Paladin în peatră, pe cînd el pîndea încă să vază venind forma iubitei sale nu din mănăstire dar din mormîntu-i. Ast-fel încuetoarele de bronz ale cărței de legende se deschiseră și pe paginile luminate de razele soarelui, care răsărea, el citi din nou basmele Libei și jalnică logodnice Argenfels și Siegfried, puternicul omorător al smeului. În timpul acesta ceața se ridică de pe Rin și aerul se umplu cu aburii aurii, printre cari se vedea soarele atârnat de cer ca o picătură de sînge. Și tocmai așa soarele îi luminează sufletul printre aburii ernatici, rădicându-se din valea umbrei morței, prin care curgea riul vieții sale — oftînd, oftînd mereu! Locot. I. Achimescu.

Rugăm călduros pe stimați noștri abonați a ne trimite costul abonamentului prin mandat postal și să ne arate care din premii dorește a le servi gratuit.

Cei cari n'au plătit nici pe anul trecut sunt avizați a fi mai omenoși, căci altfel le vom întrerupe ziarul și vom lua măsuri neplăcute contră-le.